

har man anset det for rettest at dele saavel Anhængiggjorelses- som Forhandlingsafgiften. Spad angaar Anhængiggjorelsesafgiften, er det formentlig naturligt at tilstaa en betydelig Nedfattelse i saamme, naar Sagen ved Forlig eller af anden Grund bortfalder inden dens første Foretagelse ved Retten, og denne saaledes ikke har havt Andet med Sagen at gjøre end at beramme en Dag til Sagens Foretagelse og lade den opføre paa Retslisten. Ved Delingen af Forhandlingsafgiften har foruden en lignende Betragtning tillige den Omstændighed gjort sig gjældende, at Halvdelen af denne Afgift i Henhold til § 10 kan bortfalde. Som Følge af Ovenstaende er der i § 9 fastsat, at Anhængiggjorelsesafgiften erlægges med Halvdelen ved Rettens Berammelse af en Dag til Sagens første Foretagelse, hvilket er det Tidspunkt, da Retten først har at gjøre med Sagen, og med den anden Halvdelen ved Sagens første Foretagelse, og Forhandlingsafgiften med Halvdelen ved den mundtlige Forhandlings Begyndelse og Halvdelen ved Sagens Optagelse til Beviskjendelse eller endelig Paafjerdelse af Realiteten. At det maa paahvile Sagsøgeren at udrede disse Afgifter, turde være en Selvfølge, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 125.

Bevisafgiften har man forment bør erlægges ikke for Beviskjendelsen, men for Bevisanordningen, efterform det kan være Tilfældet, at Parterne, efterat Beviskjendelse er falden, erklære, at de enten ikke ville eller ikke kunne præstere Bevis, og der altsaa ikke kommer nogen Bevisanordning istand. Man opnaar derved tillige at kunne paalægge den af Parterne Afgiften, efter hvis Begjæring Bevisanordningen finder Sted, hvilket er det Naturlige. Derimod har man ikke troet at burde lade den Omstændighed, at Bevisanordningen ikke leder til en Bevisførelse, bevirke en Nedfattelse af Bevisafgiften, en Bempelse, der vel er forefæren i den tybste Gebyrlov, men passer mindre godt med det i det foreliggende Udkast fulgte System og derhos med saamegen mindre Betænknelighed kan opgives i dette, som Udkastet ikke i Sighed med den tybste Lov paalægger fuld Bevisafgift, hvor kun en enkelt Part begjærer at maatte føre Bevis, men har opstillet den Regel, at Bevisafgiften kun bliver at udrede med Halvdelen af hver Part, der fremsætter saadan Begjæring.

Den Part, som undlader i det i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie §§ 180—181 ommeldte Møde at angive sine Beviser, bør selvfølgelig ikke, naar han i Henhold til bemeldte Udkast § 182 begjærer at stedes til Bevisførelse, slippe for Afgiften. Til at hindre dette sigter Reglen i § 9 i Slutningen. Denne vil vel kunne medføre, at en Part, der oprindeligt har angivet nogle Beviser og følgerlig betalt halv Bevisafgift, senere kan komme til at erlægge en lignende Afgift, men

det synes i og for sig praktisk, at Parterne ogsaa herigennem faae en Opfordring til itide at komme frem med samtlige de Beviser, de ville føre.

Naar Sagsøgte ikke fremsætter nogen Indsigelse mod Sagsøgerens Paastand, og Forhandlingen altsaa ikke bliver kontraktorisk, synes det naturligt, at det langt ringere Arbejde, som en saadan Sag vil medføre, sammenlignet med Sager, hvor modstridende Paastande ere nedlagte, bør føre til, at ogsaa lavere Afgift opkræves. I Overensstemmelse hermed er i § 10 foreslaaet, at den sidst forfaldne Halvdelen af Forhandlingsafgiften i sliche Sager skal bortfalde.

Reglen i § 11 følger formentlig af sig selv, ligesaa Bestemmelsen i § 12.

Fremstettes der Modfordringer i en Sag og paastaas der selvstændig Dom for dem, er der formentlig ingenfomhelst Grund til ikke at forde de almindelige Retsafgifter for disse fuldtud erlagte. Da Anhængiggjorelsen imidlertid foregaar uden Rettens Medvirkning, jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 100, maa der fastsættes et andet Tidspunkt for Anhængiggjorelsesafgiftens Erlægelse end det i § 9 bestemte. Man har derfor foreslaaet, at denne Afgift for Modfordringens Bedkommende skal erlægges tilligemed Halvdelen af Forhandlingsafgiften forinden Realitetsforhandlingens Paabegyndelse.

Gjøres en Modfordring derimod alene gjældende til Likvidation, har man troet at burde foreslaa modererede Gebyrer herfor. Efter Kommissionens Mening kan der i dette Tilfælde ikkun være Tale enten om Afgiftsfrihed eller modererede Afgifter. Hvorvel nu en Del synes at kunne tale for det første Alternativ, idet Forhandlingen angaaende Modfordringen præsumtivt ialtsald ikke ubetinget volber større Besvær end Forhandlingen angaaende andre Indsigelser, og der ikke bør lægges Hindringer i Veien for Fremstættelsen af velbegrundede Modfordringer, har man dog troet at burde vælge det sidste, hvorved man bliver i Overensstemmelse med den gjældende Ret. Det kan heller ikke negtes, at Forhandlingen ved Fremstættelsen af Modfordringer ka n blive besværliggjort, og at den kan medføre, at Retten benytter sig af sin Bemyndigelse til at udstykke Forhandlingen i to, i hvilket Tilfælde det da formentlig vilde findes besynderligt, om den ene Forhandling var afgiftsfri. I Henhold til det Anførte er det i § 13 foreslaaet, at der, naar en Modfordring alene gjøres gjældende til Likvidation, herfor skal erlægges halv Forhandlingsafgift og Bevisafgift.

Ligesom det i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 362 er fastsat, at Interventionsføgsmaal anlægges og fremmes efter de om et selvstændigt Søgemaal gjældende Regler, forsaavidt ikke Bestemmelserne i de følgende Paragrafer medføre Afvigelse herfra, saaledes har man, da Interventionen gjør en selvstændig Fordring gjældende,